

“Un fill s’estima sempre amb bogeria, estigui com estigui”

Molt coneguda al poble que encara és Salt per a ella, Dolors Vilagran i Amat, de 72 anys, ha debutat com a escriptora amb *Quan la pell parla*: un llibre sobre la relació amb el seu fill Gerard, de 45 anys, que té una greu encefalopatia i un grau de discapacitat molt alt, com a conseqüència d’una prescripció mèdica equivocada, quan tenia pocs mesos. Després de presentar fa pocs dies el llibre a la Biblioteca Lu Bohigas de Salt, aquesta dona valenta i decidida presentarà *Quan la pell parla* dues vegades a Girona, aquesta setmana: avui a Support [<http://www.supportgirona.cat/>] Fundació Tutelar Girona (17 h) amb el seu director, Josep Maria Solé, i divendres a la Llibreria Empúries (19.30 h), amb la doctora Marina Geli, autora d’un dels dos pròlegs del llibre. L’altre és de Màrius Serra, pare d’en Lullu.

Què o qui la va animar a escriure aquest llibre i quan va començar a fer-ho? Sempre he pensat que havia de deixar un testimoni sobre la història del meu fill, perquè quan jo no hi sigui, la gent conegui tot el que la seva mare sap d’ell. He portat a terme aquest relat gràcies a l’empenta d’amics que m’han animat a fer-ho. Sempre he escrit poesia i prosa per a la gent del meu entorn, a la revista del poble, etc. A més, soc la portaveu de l’associació de mares i pares del centre on atenen el meu fill. Moralment, em sento obligada a aportar el meu gra de sorra a aquest col·lectiu del qual formo part. Respecte al temps que he dedicat a escriure aquest llibre, és difícil precisar-lo, perquè ho he anat fent a batzegades. Quina mena de vivències o sentiments descriu? El llibre està estructurat en tres etapes. La primera comença en el moment en què va aparèixer la malaltia. Una època molt dura. La segona correspon a l’adolescència, que va ser un moment més suau, i la tercera etapa és l’actual, la davallada, dura també. He de dir, però, que en totes tres afloren sentiments positius: la força, l’amor, la il·lusió, el romanticisme. Un fill s’estima sempre amb bogeria, estigui com estigui, i per això jo sempre seré una eterna adolescent enamorada! Al llibre hi ha vivències colpidores, però també n’hi ha de fantàstiques, en què emergeix la felicitat. Creu que el llibre pot ajudar, orientar o encoratjar altres persones que estiguin en una situació semblant a la seva? No es tracta d’un receptari per afrontar determinades situacions, sinó d’observacions que he anat recopilant al llarg d’aquest trajecte com a mare. Tampoc pretenc allisonar. Només vull compartir unes vivències personals, que he adquirit al costat d’éssers que m’han ensenyat molt. Éssers extraordinaris que han format la meua pròpia consciència. Què vol expressar amb el títol, ‘Quan la pell parla’? La comunicació que té amb en Gerard? Exactament. Aquestes persones s’expressen per mitjà de fonemes, gestos, mirades, sensacions i una espècie de codi Morse digital, pell a pell, en el qual jo poso les paraules per fer-lo més entenedor. Què en pensa, de l’actitud de la societat en general respecte a les persones discapacitades? Els processos educatius fan èmfasi en aspectes secundaris i en canvi no hi apareix la pedagogia de valors. Com a mínim s’hauria d’ensenyar filantropia envers aquells que són diferents. Com va anar l’acte de Salt? Fantàstic! Hi van assistir unes 120 persones i si no es van vendre més llibres va ser perquè es van exhaurir. La gent del meu poble m’ha donat suport i n’estic orgullosa. L’alcalde va dir que poques vegades havia vist tanta gent en una presentació. És el tarannà d’un poble.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 09-04-2019, Pàgina 46

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1585415-un-fill-s-estima-sempre-amb-bogeria-estigui-com-estigui.htm>
|